03/05/2020

“Τα ισχυρότερα καύσιμα που κινούν τον άνθρωπο είναι η αγάπη και η πίστη”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Χίου, Ψαρών και Οινουσσών

ΤΟ ΘΕΙΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ 3ης ΜΑΪΟΥ 2020 εκ μέρους της Ιεράς Μητροπόλεως Χίου, όπου, καθώς χαρακτηριστικά αναφέρεται: **“Τα ισχυρότερα καύσιμα που κινούν τον άνθρωπο είναι η αγάπη και η πίστη: αυτά τα δύο αποδεικνύονται ανίκητα και ακαταμάχητα, όταν συγκρουσθούν με αντίξοες δυνάμεις. Ο άνθρωπος που αγαπά βαθιά, με όλη του την ψυχή, δεν σταματάει πουθενά, παραβλέπει όλες τις δυσκολίες, ξεπερνά όλα τα εμπόδια, για να φθάσει στον αγαπώμενο”.**

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΝΑΛΥΤΙΚΑ:

Ἀριθμός 17
ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ (Μαρκ. ιε΄ 43)
3 Μαΐου 2020

Η ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΕΡΙΚΟΠΗ

«Τῷ καιρῷ ἐκείνω ἐλθῶν Ἰωσήφ ὁ ἀπό Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὅς καί αὐτός ἦ προσδεχόμενος τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρός Πιλάτον

καί ἠτήσατο τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. ὁ δέ Πιλάτος ἐθαύμασεν εἰ ἤδη τέθνηκε, καί προσκαλεσάμενος τόν κεντυρίωνα ἐπηρώτησεν αὐτόν εἰ πάλαι ἀπέθανε· καί γνούς ἀπό τοῦ κεντυρίωνος ἐδωρήσατο τό σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Καί ἀγοράσας σινδόνα καί καθελῶν αὐτόν ἐνείλησε τή σινδόνι καί κατέθηκεν αὐτόν ἐν μνημείω, ὅ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας, καί προσεκύλισε λίθον ἐπί τήν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δέ Μαρία ἡ Μαγδαληνή καί Μαρία Ἰωσή ἐθεώρουν πού τίθεται.

Καί διαγενομένου τοῦ σαββάτου Μαρία ἥ Μαγδαληνή καί Μαρία ἥ τοῦ Ἰακώβου καί Σαλώμη ἠγόρασαν ἀρώματα ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν. Καί λίαν πρωί τῆς μίας σαββάτων ἔρχονται ἐπί τό μνημεῖον ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου. Καί ἔλεγον πρός ἑαυτάς· τίς ἀποκυλίσει ἡμίν τόν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; καί ἀναβλέψασαι θεωρούσιν ὅτι ἀποκεκύλισται ὁ λίθος· ἦν γάρ μέγας σφόδρα. Καί εἰσελθοῦσαι εἰς τό μνημεῖον εἶδον νεανίσκον καθήμενον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημένον στολήν λευκήν, καί ἐξεθαμβήθησαν. ὁ δέ λέγει αὐταῖς· μή ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τόν Ναζαρηνόν τόν ἐσταυρωμένον ἤγερθη, οὐκ ἐστίν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν.

Ἀλλ’ ὑπάγετε εἰπεῖν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ καί τῷ Πέτρω ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τήν Γαλιλαίαν. ἐκεῖ αὐτόν ὄψεσθε, καθώς εἶπεν ὑμίν. Καί ἐξελθοῦσαι ἔφυγον ἀπό τοῦ μνημείου· εἶχε δέ αὐτᾶς τρόμος καί ἔκστασις, καί οὐδενί οὐδέν εἶπον. ἐφοβοῦντο γάρ».

ΤΟ ΘΕΙΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

Τὰ ἰσχυρότερα καύσιμα ποὺ κινοῦν τὸν ἄνθρωπο εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ ἡ πίστη: αὐτὰ τὰ δύο ἀποδεικνύονται ἀνίκητα καὶ ἀκαταμάχητα, ὅταν συγκρουσθοῦν μὲ ἀντίξοες δυνάμεις. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀγαπᾶ βαθιά, μὲ ὅλη του τὴν ψυχή, δὲν σταματάει πουθενά, παραβλέπει ὅλες τὶς δυσκολίες, ξεπερνᾶ ὅλα τὰ ἐμπόδια, γιὰ νὰ φθάσει στὸν ἀγαπώμενο. Εἶναι καὶ αὐτὸ μία ἀπόδειξη τῆς κατ’ εἰκόνα Θεοῦ κατασκευῆς του καὶ φανερώνει τὴ δύναμη ποὺ κρύβει μέσα του. Αὐτὰ τὰ δύο ἰσχυρότατα κίνητρα χαρακτηρίζουν τὶς μνημονευόμενες σήμερα Ἅγιες Μυροφόρες Γυναῖκες. Πρέπει νὰ ἐξετάσουμε τὸ περιβάλλον μέσα στὸ ὁποῖο κινήθηκαν, γιὰ νὰ κατανοήσουμε καλύτερα τὸ μέγεθος τοῦ ἡρωισμοῦ τους καὶ τῆς τιμῆς, τὴν ὁποία ἀξιώθηκαν νὰ λάβουν.

Οἱ τρεῖς γυναῖκες, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη ἔχουν παρευρεθεῖ στὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ, ἔχουν συμπορευθεῖ μὲ Αὐτὸν στὴν ὁδὸ τοῦ μαρτυρίου πρὸς τὸν Γολγοθᾶ, ἔχουν παρακολουθήσει τὴ Σταύρωσή Του καὶ τὰ φοβερὰ γεγονότα ποὺ τὴ συνόδευσαν καὶ τέλος ἔχουν δεῖ τὴν ἀποκαθήλωσή Του, τὴ φροντίδα τοῦ νεκροῦ Σώματός Του ἀπὸ τὸν Ἰωσὴφ τὸν ἀπὸ Ἀριμαθαίας, καὶ τὸν ἐνταφιασμό Του στὸ κενὸ μνημεῖο καὶ τὴν σφράγιση τοῦ τάφου μὲ ἕναν τεράστιο

λίθο. Ποιὰ συναισθήματα πλημμυρίζουν τὶς καρδιές τους; Ἄφατη θλίψη καὶ πένθος γιὰ τὸ νεκρὸ Διδάσκαλό τους, γιὰ τὴν ἀνείπωτη ἀδικία ποὺ ὑπέστη μὲ τὴ μαρτυρικὴ θανάτωσή Του. Φόβος καὶ τρόμος ἐπιπλέον, ἐξαιτίας τοῦ μίσους τῶν Ἰουδαίων, τῶν Γραμματέων καὶ τῶν Ἀρχιερέων ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ. Παρ' ὅλη ὅμως τὴν ψυχικὴ σύνθλιψη καὶ τὴν τρομοκρατία τῶν Ἰουδαίων ἐπιχειροῦν κάτι τὸ παράτολμο ἕως καὶ παράλογο: περιμένουν νὰ περάσει ἡ ἀργία τοῦ Σαββάτου καὶ ὕστερα πηγαίνουν νὰ ἀγοράσουν ἀρώματα, γιὰ νὰ ἀλείψουν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ἔτσι λοιπὸν τὰ χαράματα, μόλις ἀνέτειλε ὁ ἥλιος, τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποὺ ὀνομαζόταν «μία τῶν Σαββάτων», ξεκινοῦν γιὰ τὸν τάφο Του. Καὶ ἐνῶ βαδίζουν, μιλᾶνε μεταξύ τους γιὰ τὸ ἄλυτο πρόβλημα ποῦ ἔχουν μπροστά τους: «Ποιὰ ἀπὸ ἐμᾶς θὰ ἀποκυλίσει τὸν λίθο ἀπὸ τὴ θύρα τοῦ μνημείου;» Γνωρίζουν ὅτι καμιά τους δὲ μπορεῖ νὰ τὸ κάνει αὐτὸ καὶ ὅμως δὲν κοντοστέκονται, οὔτε πισωγυρίζουν, ἀλλὰ συνεχίζουν τὴν πορεία τους πρὸς τὸ ἀκατόρθωτο. Οἱ καρδιὲς τους ὑπερτεροῦν τῆς λογικῆς τους, αἰσθάνονται μία ἀκατανίκητη ἕλξη πρὸς τὸν Χριστό, νιώθουν ὅτι στὸ τέλος κάτι θὰ γίνει, ὅτι ὁ λίθος θὰ μετακινηθεῖ καὶ ὁ Χριστὸς δὲν θὰ τὶς ἀπογοητεύσει.

Καὶ ὄντως ὁ Χριστὸς τὶς ἀνταμείβει μὲ τὸν πιὸ ἐμφαντικὸ τρόπο. Πλησιάζουν στὸ μνημεῖο καὶ βλέπουν ὅτι ὁ λίθος, ὁ «μέγας σφόδρα» λίθος, ἔχει ἀποκυλισθεῖ καὶ ἡ εἴσοδος εἶναι ἀνοικτή. Μπαίνουν μέσα καὶ βλέπουν ἔκθαμβες ἕναν λευκοντυμένο νεανίσκο νὰ κάθεται στὰ δεξιά τους καὶ νὰ διακηρύττει τὸν χαροποιὸ λόγο τῆς Ἀναστάσεως: «Μὴν θαυμάζετε, μὴν ἀπορεῖτε! Ζητᾶτε τὸν Ἰησοῦ τὸν Ἐσταυρωμένο; Ἠγέρθη! Οὐκ ἔστιν ὧδε! Ἀναστήθηκε, δὲν εἶναι ἐδῶ! Κοιτάξτε, αὐτὸς ἐδῶ εἶναι ὁ τόπος ποὺ Τὸν ἔβαλαν.» Ποιὸς μπορεῖ νὰ κατανοήσει, ἔστω καὶ ἐλάχιστα, τὸ μέγεθος τῶν συναισθημάτων πού κατακλύζουν τὶς Μυροφόρες τὶς στιγμὲς ἐκεῖνες; Λίγο πρὶν βάδιζαν περίλυπες, φοβισμένες, μὰ καὶ ἀποφασισμένες. Τώρα τὶς συνεπαίρνει ἕνα τρισμέγιστο θαῦμα, ἐντελῶς ἀκατανόητο γιὰ τὴν κοινὴ λογική: ὄχι μόνο ὁ λίθος τοῦ μνημείου εἶναι μετακινημένος, ἀλλὰ καὶ ὁ τάφος εἶναι ἄδειος, τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ἐξαφανισμένο καὶ ἕνας ἀστραπόμορφος νεαρός τούς λέγει ὅτι ἀναστήθηκε καὶ νὰ ποῦν στοὺς Μαθητές Του ὅτι θὰ Τὸν δοῦν στὴ Γαλιλαία, ὅπως τοὺς εἶχε πεῖ. Ἀνθρώπου νοῦς δὲν μπορεῖ νὰ τὰ χωρέσει ὅλα αὐτά, γι΄ αὐτὸ καὶ τρέχουν οἱ Μυροφόρες νὰ φύγουν βιαστικὰ ἀπὸ τὸ μνημεῖο, χωρὶς νὰ ποῦν σὲ κανέναν τίποτε. Φόβος, τρόμος καὶ ἔκστασις τὶς συνέχουν. Σὲ λίγο θὰ συναντήσουν τοὺς Μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ καὶ θὰ τοὺς ἀναγγείλουν τὰ καθέκαστα. Ἔτσι οἱ Μυροφόρες ἀξιώνονται νὰ γίνουν οἱ πρῶτες εὐαγγελίστριες ποὺ μεταδίδουν σὲ ὅλον τὸν κόσμο τὰ χαρᾶς εὐαγγέλια τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ σήμερα φθάνει στὰ αὐτιὰ μας αὐτὴ ἡ χαρμόσυνη εἴδηση, γι΄ αὐτὸ καὶ γιορτάζουμε «Πάσχα τὸ τερπνόν, Πάσχα Κυρίου Πάσχα, Πάσχα πανσεβάσμιον», γι΄ αὐτὸ ψάλλουμε μὲ ὅλη μας τὴν ψυχὴ «Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον

πατήσας!» Οἱ Μυροφόρες, οἱ ταπεινὲς καὶ ἀδάμαστες γυναῖκες τῆς Ἰερουσαλήμ, μᾶς διδάσκουν μὲ τὸ παράδειγμά τους καὶ μᾶς καλοῦν νὰ τὶς μιμηθοῦμε. Μᾶς καλοῦν νὰ γκρεμίσουμε τὴν ὀλιγοπιστία, τὴν χλιαρότητα, τὴν ἀκηδία, τὴν ἀποχαύνωση, μᾶς καλοῦν νὰ ἐκτοξευθοῦμε στὸν Οὐρανὸ σπάζοντας τὴ βαρύτητα τῆς ὑλοφροσύνης, γιὰ νὰ συναντήσουμε τὸν Χριστό. Μᾶς καλοῦν νὰ ἀγαπήσουμε τὸν Χριστὸ μὲ μίαν ἀγάπη ὑπέρμετρη, μὲ μία ζέση ψυχῆς ποὺ θὰ λιώνει στὸ ἄπλωμά της κάθε σιδηροῦν παραπέτασμα φόβου καὶ λύπης, ποὺ θὰ μετακινεῖ ἀπὸ τὴ θέση του τὸν τεράστιο λίθο τοῦ Ζωοδόχου Τάφου, γιὰ νὰ δοῦμε τὸ κενὸ μνημεῖο καὶ τὰ πειστήρια τῆς Ἀναστάσεως. Καὶ τότε θὰ χαιρόμαστε καὶ θὰ «ὑμνοῦμεν σκιρτῶντες τὸν Αἴτιον, τὸν μόνον Εὐλογητὸν τῶν πατέρων, Θεὸν καὶ Ὑπερένδοξον», στὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα, ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!